



ΚΟΙΝΗ ΔΗΛΩΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΡΟΣΩΠΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ ΠΕ & ΔΕ ΣΤΑ ΔΣ ΔΟΕ ΚΑΙ ΟΛΜΕ

Συνάδελφοι του ΠΑΜΕ απαιτείται αγωνιστική κοινή δράση κι όχι ηττοπάθεια και συκοφαντίες

Οι συνδικαλιστικές και πολιτικές δυνάμεις της δρώσας αριστεράς κι όχι της κυβερνώσας γελοιογραφίας της, έχουν ένα σημαντικό καθήκον:

Στις νέες συνθήκες όξυνσης της αντιδραστικής επίθεσης κυβέρνησης, κεφαλαίου, ΕΕ, ΔΝΤ, να μην αφήσουμε να περάσει ο οδοστρωτήρας των μέτρων που ετοιμάζουν, στην κοινωνία και στην εκπαίδευση, με συμπαραστάτες ΝΔ - ΠΑΣΟΚ - ΠΟΤΑΜΙ.

Η διάλυση των εργασιακών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων, καθώς και της δημόσιας, δωρεάν εκπαίδευσης διαμορφώνει ένα έδαφος κοινωνικής, ταξικής καταβύθισης.

Αυτό σημαίνει ότι χρειαζόμαστε **οργάνωση** όλων των εκπαιδευτικών τόσο των μονίμων όσο και των αναπληρωτών-ελαστικά εργαζόμενων. Απαιτείται μαζικός, αποφασιστικός **αγώνας** σε σύγκρουση και ρήξη με την πολιτική κεφαλαίου, ΕΕ, ΔΝΤ και αιτήματα τις λαϊκές ανάγκες.

Αγώνας ενάντια στην προσπάθεια της γραφειοκρατίας, του **εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού**, να καλλιεργούν αυταπάτες για το ρόλο της **κυβέρνησης** και του αστικού μπλοκ εξουσίας, αναμονή και υποταγή στις βουλές των «Θεσμών», να κάνουν την οργή απλή διαμαρτυρία και να σταματούν τους αγώνες όταν παίρνουν αποφασιστικά χαρακτηριστικά.

Αγώνας στα **χέρια των αγωνιζόμενων**, που θα ορίζεται από τις Γενικές Συνελεύσεις τους και θα σχεδιάζεται από αυτές, σε συντονισμό με όλους τους εργαζόμενους.

Σε αυτά τα καθήκοντα και ανάγκες είναι όσο ποτέ αναγκαίο να χτίζεται η **ταξική αγωνιστική ενότητα** των εργαζομένων και η **κοινή δράση** των συνδικαλιστικών δυνάμεων, που παλεύουν σε αυτή την κατεύθυνση. Το παράδειγμα των **36 ΕΛΜΕ και 40 ΣΕΠΕ πανελλαδικά**, που καταδίκασαν τον **κυβερνητικό «εθνικό διάλογο»** ήταν ένα μικρό επιτυχημένο δείγμα, όταν οι πλειοψηφίες ΟΛΜΕ και ΔΟΕ δήλωναν τη συμμετοχή τους σε αυτόν.

Η πολιτική τακτική του **ΠΑΜΕ**, ενώ μιλά στο όνομα των παραπάνω, είναι να αρνείται το σχεδιασμό και την **αποφασιστική κλιμάκωση της πάλης**, στο πιο κρίσιμο σημείο της ταξικής αντιπαράθεσης.

Έτσι, δεν βοηθά στη συγκέντρωση δυνάμεων και στην αποφασιστική αναμέτρηση με την κυβέρνηση, χαμηλώνει τη λαϊκή αυτοπεποίθηση και τη δυναμική των αγώνων. Μετά την απεργία **στις 4 Φλεβάρη**, όταν η κυβέρνηση ήταν στριμωγμένη και η αυτοπεποίθηση των αγωνιζόμενων ανεβασμένη, αντί να οξύνει την αντιπαράθεση με κλιμάκωση, έδωσε πολιτικό χρόνο στην κυβέρνηση και άφησε την πρωτοβουλία κινήσεων στη ΓΣΕΕ.

Από το στόχο **να μην κατατεθεί** το αντιασφαλιστικό έκτρωμα στη Βουλή, το ΠΑΜΕ πέρασε στην πρόταση για μια 48ωρη απεργία αγνώστου ημερομηνίας, **όταν κατατεθεί**, δηλαδή κατόπιν εορτής. Έτσι υπονομεύτηκε η δυνατότητα ανάσχεσης της επίθεσης και της δημιουργίας προϋποθέσεων για νικηφόρους

αγώνες. **Θα είναι ολέθριο αν αυτό συνεχιστεί και τις επόμενες ημέρες-αφού το νομοσχέδιο κατατέθηκε- κυρίως αν η 48ωρη απεργία δεν αποτελέσει μάχη αλλά πορεία διαμαρτυρίας.**

Αυτή η πολιτική τακτική είναι αναποτελεσματική στην αντιμετώπιση της αντιλαϊκής επίθεσης και στη δημιουργία όρων νίκης των εργατικών αγώνων. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, οι προτάσεις αποκλιμάκωσης του ΠΑΜΕ, υιοθετούνται σχεδόν πάντα από τις δυνάμεις του εργοδοτικού, κυβερνητικού συνδικαλισμού σε ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ (ΠΑΣΚ, ΔΑΚΕ, Παναγόπουλος) και χρησιμοποιούνται ως άλλοθι της αγωνιστικότητάς τους.

Να θυμίσουμε εδώ ότι το **ΠΑΜΕ** είναι πρώτη δύναμη στο **ΕΚΑ**, δεύτερη δύναμη στη **ΓΣΕΕ**, τέταρτη στην **ΑΔΕΔΥ** και πρώτη **σε πολλά εργατικά κέντρα** σε όλη την Ελλάδα. Τις περισσότερες φορές, **ΔΑΚΕ, ΠΑΣΚ και ΣΥΡΙΖΑ** συνηγορούν με το **ΠΑΜΕ** στρεφόμενοι ενάντια σε μαζικές διαδικασίες κινήματος, **με σκοπό να ανακόψουν αγωνιστικές τάσεις, όπως έκαναν και με την απεργία διαρκείας των καθηγητών και το Μάη και το Σεπτέμβριο του 2013.**

Την αδιέξοδη αυτή τακτική του **ΠΑΜΕ**, αντί της αυτοκριτικής και επανεξέτασης, συνοδεύει ως μόνιμη επωδός η κατηγορία ότι **«φταίνει όλοι οι άλλοι και κυρίως οι Παρεμβάσεις»!**

Είναι γεγονός πως αν έχεις εκ των προτέρων αποδεχθεί την ήττα, αν έχεις την ηττοπαθή αντίληψη περί αδυναμίας οποιασδήποτε κατάκτησης απέναντι στον «πανίσχυρο» συνασπισμό κυβέρνησης, μέσω του αποφασιστικού αγώνα, ε τότε ναι, πράγματι, το μόνο που απομένει είναι η στείρα μικρο-παραταξιακή λογική, ο ενδοαριστερός εμφύλιος και η ασφάλεια του πολιτικού συμπεράσματος **«είδες, μόνο το ΚΚΕ τα έχει πει καλά, ψήφισέ το την επόμενη φορά».**

Τι νόημα έχει όμως για τη ζωή των εργαζόμενων το συμπέρασμα ότι «για την ήττα φταίνει οι άλλοι», αν κυρίως δεν αναμετρηθούν αποφασιστικά με το ερώτημα πώς **θα νικήσουν.**

Όταν η συζήτηση φεύγει από το ουσιαστικό πεδίο **της πολιτικής και τακτικής** που απαιτείται για να είναι **νικηφόροι** οι αγώνες και περνά στο έδαφος της αναζήτησης «των κακών», επιστρατεύονται το ψέμα και η **συκοφαντία.**

Αυτά αποτελούν πια μόνιμο όπλο της προπαγάνδας του ΠΑΜΕ, προκειμένου να καλύψει τα αδιέξοδα της πολιτικής του γραμμής, αλλά και για να κόψει τους δεσμούς και την ανάγκη βαθιάς και ουσιαστικής συζήτησης και κοινής δράσης ανάμεσα στους αγωνιστές.

Στο στόχαστρο της συκοφαντικής του πολιτικής το προηγούμενο διάστημα βρίσκονται **οι Παρεμβάσεις και το ρεύμα του ανεξάρτητου, ταξικού συνδικαλισμού.**

Τελευταίο εύρημα, η δήθεν «ευθύνη και των **Παρεμβάσεων**» για τον «αποκλεισμό» της **ΑΣΓΜΕ** από τη συνάντηση με τον υπουργό παιδείας στις **21-4-2016**, την ημέρα που πραγματοποιούνταν σε όλη την Ελλάδα μαζικές κινητοποιήσεις εκπαιδευτικών, μόνιμων και αναπληρωτών ενάντια στην αντιεκπαιδευτική πολιτική της κυβέρνησης.

Η παρουσία των γονέων, όπως και αντιπροσώπων των αναπληρωτών και νηπιαγωγών στη συνάντηση, είχε την υποστήριξη **των Παρεμβάσεων** και στη **ΔΟΕ** και στην **ΟΛΜΕ.**

Όμως το **ΠΑΜΕ** προτίμησε να **αποχωρήσει** μαζί με την **ΑΣΓΜΕ**, χωρίς να δώσει μάχη και **όχι να το απαιτήσει**, όπως και έγινε με τους υπόλοιπους που τελικά συμμετείχαν στη συνάντηση. Συνεπώς με μια αποτυχημένη λογική που λέει «αποχωρώ και καταγγέλλω» αντί του «απαιτώ και επιβάλλω».

Συνάδελφοι πρέπει να απαιτήσουμε και να επιβάλλουμε τις λαϊκές ανάγκες, σπάζοντας τα όρια και τα πλαίσιά τους, την καταστολή και την υποταγή στη μοίρα και τις απαιτήσεις των κυβερνήσεων και των ισχυρών.

Όχι να διαμαρτυρόμαστε απλά και να καταγγέλλουμε τους δίπλα μας.

Απέναντι κοιτάξετε!

Να βάλουμε πλάτη και να αναμετρηθούμε με το πραγματικό ερώτημα, «πώς οι αγώνες μας θα νικήσουν». Μπροστά στο νέο οδοστρωτήρα των μέτρων να τολμήσουμε το ρίσκο της σύγκρουσης για την ανατροπή τους... Η νίκη που είχαμε με την υποχώρηση της κυβέρνησης **στο θέμα των αναπληρωτών**, είναι ένα καλό σημάδι και δείχνει το δρόμο.

28 4 2016

*Κική Γιαννάτου
Γιώτα Ιωαννίδου
Γιώργος Γαλάνης
Μιχάλης Μιλτσακάκης*